

ἀκουσμα τῶν λόγων τοῦ Βουσύ, ἐφοβήθη, ὅτι ἤθελε δυσαρστήσει αὐτούς, ἐὰν ἐφαίνετο προσήνης πρὸς τὸν εὐπατρίδην, καὶ ἀντιπαρῆλθεν.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

## ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Διήγημα Εὐγενίου Σόη.

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. ἀριθμὸν.

Ε'

Τὴν ἐπιούσαν ἅπαντες σχεδὸν οἱ καίτοι τῆς Πρέδιας εἶχον ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πουέρτου, ὁποῦθεν βραδέως ἤρχετο μέλας τις ἵππος, ἐστολισμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν διὰ θυσάνων καὶ ἀνθέων... ἄλλ' ὁ ἵππος οὗτος ἦτο ἄνευ ἀναβάτου. Περιέρχον! ἔλεγόν τινες, καὶ ὁμως αὐτὸς εἶνε ὁ ἵππος τοῦ Ρομέρου... ἄλλὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Ρομέρος καὶ ὁ ὠραίος αὐτοῦ κύων;... Καὶ ἐνῶ διέβαιναν ἐνώπιόν των ὁ ἵππος, παρετήρησαν κηλίδας αἵματος ἐπὶ τῶν ποδῶν του... Συνέβη λοιπὸν δυστύχημα εἰς τὸν Ρομέρον; ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ἀποροῦντες, καθόσον, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἡγάπων αὐτόν, καίτοι εἶχε τοσοῦτον αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν τὸ ὕφος. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ρομέρου, τὸ ἀτυχὲς ζῶον, διερχόμενον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πλησίον των, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰ ἐννοήσαν αὐτούς, ἐχρεμέτισε θλιβερῶς καὶ ἡκολούθησε τὴν πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ Γουαδαλέτα ἀγούσαν...

— Ὁ Ρομέρος, ἐπανελάθον οἱ φιλοπερίεργοι, χθὲς τὸ ἐσπέρας διηυθύνθη πρὸς τὴν Μεδινάν, ἡ ὁποία κεῖται πρὸς βορρᾶν. Πῶς ὁ ἵππος του ἐπιστρέφει μόνος καὶ πλήρης κηλίδων αἵματος ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πουέρτου, τὸ ὁποῖον κεῖται πρὸς νότον;

— Ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ! εἶπέ τις ἐξ αὐτῶν. Ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται ἐκ Πουέρτου ὁ δὸν Βαλταζάρ, ὁ γενναῖος ταυρομάχος, τὸν ὁποῖον ἤδη ἐνομίζομεν εὐρισκόμενον εἰς Σεβίλλην· ἰδοὺ τὸν ἐρχόμενον ἐπιππὸν... Παναγία μου! πόσον εἶνε ὠχρὸς... Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἀπὸ τὸ Πουέρτον, θὰ μᾶς εἴπῃ τί γίνεται ὁ Ρομέρος.

— Ε, σύ, δὸν Βαλταζάρ, ὅστις ἔρχεται ἀπὸ τὸ Πουέρτον, μὴ πως εἶδες ἕνα λευκὸν κύνα καὶ νέον τινὰ ἱππεύοντα ὠραίου μαύρου ἵππου;

— Ναί, κύριοι, ὁ μαῦρος ἵππος εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν θυσάνους μετ' ἀνθέων καὶ ὁ λευκὸς κύων λαίμοδεττον ἐκ τριχάπτων.

— Ναί, ναί, δὸν Βαλταζάρ.

— Οἱ θύσανοι τοῦ ἵππου ἦσαν ἐρυθροὶ, κύριοι, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐρυθροὶ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἐξήλθεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυρίου του καὶ τοῦ κυνός.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε, δὸν Βαλταζάρ;

— Ὡ! θέλω νὰ εἴπω ὅτι ἦλθον ὅπως ζητήσω τὸν ἐφημέριον, διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ θάψῃ τὸ πτώμα τοῦ Ρομέρου, διότι τὸν ἐφόνευσαν, καὶ διὰ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν σύζυ-

γόν μου εἰς τὸ φρενοκομεῖον, διότι παρεφρόνησε.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ὁ δὸν Βαλταζάρ ἀνεχώρησεν.

— Ἐγώ, ὅστις εἶδον τὸν δὸν Βαλταζάρ διελθόντα πρὶν ἢ ὁ Ρομέρος ἀναχωρήσῃ ἐκ Πρέδιας, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, θά τον εἰδοποιούουν... ἀλλὰ βλέπων αὐτὸν διευθυνόμενον εἰς Μεδινάν, δὲν ἐσκέφθη ὅτι θὰ μεταβῇ εἰς Πουέρτον...

ΣΤ'

Ὁ δὸν Βαλταζάρ εἶχεν ὁμολογήσει τὴν ἀλήθειαν ὑποπτευθεὶς τὸν ἔρωτα τῆς συζύγου του μετὰ τοῦ Ρομέρου, εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ Σεβίλλης λίαν μὲν ἀργὰ δι' αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ ἐνωρίς διὰ τὸν Ρομέρον καὶ τὴν Μείναν· καθόσον, ὡς ἤδη γνωρίζετε, ὁ Ρομέρος ἐφονεύθη ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἐρωμένης του καὶ πρὸ τοιούτου φρικώδους θανάτου ἡ Μείνα ἀπώλεσε τὸ λογικόν.

Παραφρονήσασα ἡ ὠραία Μείνα, ἐγένετο ἔτι ὠραιότερα καὶ εὐτυχεστέρα· διότι, ἀπολέσασα τὸ λογικόν της, συναπώλεσε καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀποφράδος ἐκείνης νυκτός... Τὸ πᾶν ἐξηλείφθη τοῦ νοός της καὶ μία μόνη ιδέα, σταθερά, ἀναλλοίωτος, ἀμετάτρεπτος κατεῖχεν ἤδη αὐτήν, ὅτι μόνον αὕτη καὶ ὁ Ρομέρος ἔχον ἔτι ἐπὶ τῆς γῆς. Λοιπὸν δὲν εἶνε εὐτυχὴς ἡδὴ ἡ Μείνα, ἀφοῦ, πρὸ τῆς παραφροσύνης της, μόλις ἐτόλμα νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ρομέρου; Τὸ ὄνομα αὐτό, ὅπερ ἤχει εἰς τὰ ὦτά της καὶ ἐφρικία, ὅπερ ἤκουε προφερόμενον καὶ ἀκουσα ἀνεσκίρτα, τὸ ὄνομα αὐτό, ὅπερ πάντοτε ἐπρόφερον τὰ χεῖλη της καὶ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κρύπτῃ, τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον, ὅτε ἦτο μόνη, ἐπρόφερον ἀδιαλείπτως, αὐτό, τέλος, ὅπερ κατέστησεν αὐτήν παράφρονα...

Πόσον ἦτο εὐτυχὴς! Ἡδὴ ἐδύνατο νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀφόβως καὶ νὰ το ἐπαναλαμβάνῃ κατὰ πάσαν στιγμήν. Τὰς ἐρωτικὰς ἐκείνας διαβεβαιώσεις, ἃς ἄλλοτε μόλις ἐδύνατο νὰ ποτεῖν τῷ ἔραστῇ της, καθόσον αἱ συνεντεύξεις των ἦσαν σπάνιαι καὶ ταχεῖς, καθ' ἃς αἱ λέξεις διεκόπτοντο ὑπὸ τῶν δακρύων καὶ τῶν φιλημάτων· τὰς ἐρωτικὰς ἐκείνας ἐκφράσεις, ἡδὴ ἀποτείνει αὐτῷ ἐλευθέρως καὶ ἀνευθραίστως... Αὕτη, ἥτις ἄλλοτε μόλις ἐτόλμα ἐξ αἰδοῦς νὰ δρέψῃ ἐν ἄνθος καὶ νὰ προσφέρῃ αὐτὸ τῷ Ρομέρῳ, ἡδὴ, περιπτύσσουσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τῷ λέγει:

— Θεσον τὸ ἄνθος τοῦτο εἰς τὰ στήθη μου, Ρομέρε! διότι θὰ μαρανθῇ ταχέως ἐκ τῶν φιλημάτων μου...

Καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν Ρομέρον:

— Ὅποια εὐτυχία, ἀγάπη μου! μόνον ἡμεῖς οἱ δύο ἐμείναμεν ἐπὶ τῆς γῆς... ἰδοὺ ὁ ἥλιος δὲν λάμπει πλέον εἰ μὴ δι' ἡμᾶς τοὺς δύο· δι' ἡμᾶς μόνον τοὺς δύο τὰ ἄνθη εἶνε δροσερὰ καὶ μυροβόλα· αἱ ὠραῖαι αὗται πορτοκαλλεαί, αἱ εὐώδεις αὗται ροδωνιαί, τὰ σκιερὰ ταῦτα δένδρα... τὸ πᾶν, τὸ πᾶν δι' ἡμᾶς τοὺς δύο ἀπέ-

μεινε, Ρομέρε μου... Καὶ ὅταν ἡ σελήνη ἀνατέλλῃ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος καὶ διαχύνῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ὠχρὸν καὶ συμπαῆς αὐτῆς φῶς, δι' ἡμᾶς τοὺς δύο ἀνατέλλει, Ρομέρε μου... Ὁ ἥλιος λάμπει εἰς τὸ στερέωμα δι' ἡμᾶς τοὺς δύο, φίλε μου!... Καὶ τὰ πτηνὰ ἄδουσι περιλύτως ἀναμέσον τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, οἶονε θέλοντα νὰ ἀνακουφίσωσι τῶν λύπην δύο ὄντων, ἅτινα μόνα ἀπέμειναν ἐπὶ τῆς γῆς.

«Καὶ ἔπειτα, Ρομέρε μου, ἐννοεῖς ὁποῖον ὕψος ἐνυπάρχει ἐν τῇ ιδέᾳ, ὅτι μόνον ἡμεῖς οἱ δύο ἀπεμείναμεν ἐν τῷ κόσμῳ;... Ὡ! πόσον ἡδέως ἡχοῦσιν εἰς τὰ ὦτά μου αἱ λέξεις αὗται: ἡμεῖς οἱ δύο... Ὡ! ἡ ζωὴ μας συνίσταται εἰς τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις: δὲν εἶνε ἀληθές, ἀγγελέ μου;... Λέξεις μαγευτικαὶ καὶ θελξικάρδιοι, αἵτινες ἔπρεπε νὰ ποτελῶσι μίαν· ἡμεῖς οἱ δύο, λέξεις δηλοῦσαι τὸν ἐγωισμόν, πλὴν καὶ τὸν ἔρωτα συνάμα... Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ, διότι ὁ ἔρως μας δὲν ζητεῖ νὰ ταφῇ ὑπὸ τὰς καταχθονίους τῶν αἰσθησέων ἡδονάς· οὕτω τὸν ἔρωτά μας οὐδέποτε θὰ σβύσῃ ὁ κόρος... διότι οὗτος δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ ἀνάμνησις, ὅπως ἡ ἐπιθυμία εἶνε ἐλπίς...»

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ρομέρος ἀπέθανε, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Μείνα αἰσθάνεται ἐαυτὴν εὐτυχῇ, εἶπέτε μοι σεῖς, θελκτικαὶ ἀναγνώστριαί, τίς θνητὸς δύναται ν' ἀποδώσῃ τὸ λογικὸν εἰς τὴν δυστυχῇ ταύτην παράφρονα; Ἰσως παράφρων τις, ὅπως καὶ αὕτη! Διότι τίς ἐχέφρων καὶ καρδίαν ἔχων συμπαθῇ δύναται ν' ἀκούσῃ τὴν ἀθῶαν καὶ μελίσρτον φωνὴν της, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ μέχρι δακρύων;

— Ὡ! πόσον σὲ ἀγαπᾷ, Ρομέρε!... Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε Ρομέρος; Ἀλλὰ τότε πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ αἰσθάνωμαι χεῖρα ἀνδρός, θλίβουσιν τὴν ἰδικήν μου καὶ τὰ χεῖλη του κολλῶντα ἐπὶ τῶν χειλέων μου, ἂν δὲν ἐγνωρίζον ὅτι ἦτο ὁ Ρομέρος; Ἀχ! Ρομέρε μου! Ρομέρε μου! Αὐτός, πανταχοῦ καὶ πάντοτε αὐτός...

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχει πλησίον τῆς γυναικὸς ταύτης εἰς ἄνθρωπος, ἔχων σώας τὰς φρένας, καταρῶμενος τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον· οὗτος δὲ εἶνε ὁ ἀνθρωποκτόνος Βαλταζάρ, ὁ φονεύσας τὸν Ρομέρον καὶ διαμείνας ἀτιμώρητος, διότι οἱ νόμοι τῆς ἐποχῆς τῷ παρείχον τὸ δικαίωμα τοῦ φονεύειν...

Ἀλλ' ἄλλοι νόμοι ἐξεδικήθησαν τὸν ἀτυχῇ Ρομέρον. Οἱ νόμοι ἐκεῖνοι, οὓς ἡ φύσις ἐνσταλάζει εἰς τὴν καρδίαν ἐκάστου ὄντος, ὅπερ ἐπροικίσθη μετὰ ψυχὴν... οἱ νόμοι ἐκεῖνοι, οἵτινες μᾶς λέγουσιν: Ἡ ψυχὴ σου μεμονωμένη εἶνε ἀτελής· ζήτησον τὴν ἀδελφὴν της, ἄλλην τινὰ ψυχὴν. Ἀντὶ τὴν ἀνεύρη, σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς σὲ νυλόγησε, διότι δύο ψυχὰς ἠνωμένας εἰς μίαν, παριστᾷ τὸν οὐρανόν, τὴν μακαριότητα, τὰ Χερουβείμ. Ἀν' ἀπλῶς τὴν συναντήσῃς, ὦ! θὰ αἰσθανθῇς ἐαυτὸν ἐλκόμενον ἀκαταμαχῆτως πέραν αὐτῆς· καὶ ἡ ἀνεξήγητος αὕτη συμπάθεια, ἡ, μάλλον εἰπεῖν, ἡ ἑλξίς θὰ σε σύρῃ, θὰ σε ἀνυψώσῃ ὑπὲρ ἁνῶν ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων διαλογισμῶν.



ὅπως δοκιμάσης τὴν εὐτυχίαν, ἥτις προ-  
ῳρίσται διὰ τὸν εὐαίσθητον, ὡς ὁ ὑψιπέ-  
της ἀέτος, ὅστις ὑψοῦται ὑπεράνω τῶν  
νεφῶν, ὅπως αἰσθανθῇ τὸ θάλλος τῶν ἡ-  
λιακῶν ἀκτίνων!

Ἄλλως τε, διὰ νὰ ᾔνε ἐντελής ἡ εὐτυ-  
χία αὐτῇ, ἀπαιτεῖται θάρος, ὅπως ἀντι-  
μετωπίσης τὴν ταπεινώσιν. . . ὅπως ἀν-  
τιμετωπίσης καὶ αὐτὴν ἐτι τὸν θάνατον,  
τὸν ὁποῖον, φεῦ! ἡ κοινωμία θεωρεῖ δι-  
καιον. Τοιοῦτος θάνατος εἶνε γλυκός! Τὸν  
ἡσθάνθη ὁ Ρομέρος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡδυ-  
παθείας καὶ τῶν γλυκυτάτων ἀσπασμῶν! Τοιοῦτος  
θάνατος σὲ ἐξαγνίζει, ἐνῶ συγ-  
χρόνως σὲ τιμωρεῖ!

Ναί, ὁ Ρομέρος ἐξεδικήθη, διότι ὁ δὸν  
Βαλταζάρ, φύσει ὑπερήφανος ὢν, δὲν ἠθέ-  
λησε νὰ κλίσῃ αὐτὴν εἰς τὸ φρενοκομεῖον,  
ἀλλ' ἔμεινε μόνος μετ' αὐτῆς ἐν τῇ εἰς  
Πουέρτον οἰκίᾳ του, μόνος μετὰ τῆς Μεί-  
νας, ἥτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίστατο  
ὠραιότερα καὶ, δίκαιε Θεέ! ἀκούει συχνά-  
κις τὴν μελῖρυντον φωνὴν τῆς, λέγουσαν:

— Ρομέρε, ἀγάπη μου, ἐνθυμεῖσαι τὴν  
ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον σὲ εἶδον; Τὸ  
βλέμμα σου προσηλώθη ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ  
μου. . . καὶ ἠρυθρίασα. . . Αἶφνης εὐτυ-  
χῆς τις ἰδέα ἤρξατο βλαστάνουσα ἐν τῇ  
καρδίᾳ μου. . . Ρομέρε, ἐνθυμεῖσαι τὰ ζη-  
λότυπα ἐκεῖνα ἄνθη, ἅτινα μοὶ ἀπέκρυπτον  
τὴν θέαν σου; . . Τοσαύτη πληθὺς ποικιλο-  
χρῶμων ἀνθέων ἠγείρετό ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς  
μητρός μου! . . . διότι, ἐνθυμεῖσαι, ἐνῶ  
προσνηχόμην ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, οἱ ὀ-  
φθαλμοί μου πρῶτην φοράν συνήντησαν  
τοὺς ὀφθαλμούς σου! . . . Καὶ ἐφοβήθην,  
Ρομέρε μου, διότι ἡ πρώτη μας συνέντευ-  
ξις ἐγένετο ὑπὸ ἀπαισίους οἰωνούς. . .

»Ρομέρε μου! ἐνθυμεῖσαι μίαν ἄλλην  
φοράν, καθ' ἣν ἡ Μαρία, τὴν ὁποίαν ἐμί-  
σων, ἐζήτηε διὰ τοῦ βλέμματος νὰ σαγη-  
νεύσῃ τὴν καρδίαν σου, ἐξορκίζουσα σε νὰ  
τὴν ἀγαπᾷς, διότι καὶ αὕτη θὰ σε ἀγαπᾷ  
κάλλιον ἐμοῦ; Ἐνθυμεῖσαι τὰς θωπείας  
τῶν πρώτων ἐρώτων μας; Πόσον ἤμην  
ὠχρὰ! Πῶς τὰ χεῖλη μου ἔτρεμον καὶ οἱ  
πόδες μου ἐκλονίζοντο! . . . Ἐνθυμεῖσαι  
ὅτε τὸ πρῶτον, συγκινηθεῖσα, ἐρίφθην εἰς  
τὰς ἀγκάλας σου;

»Ρομέρε, ἐνθυμεῖσαι τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο  
ἄστρον, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς τὸ στερέωμα;  
Ἐνθυμεῖσαι τί, ἐνῶ βραδέως ὑψοῦτο, μοὶ  
ἔλεγε;

«— Ἀγγελέ μου, ἰδὲ τὸ ἄστρον μας,  
τὸ μυστηριώδες ἑμβλημα τοῦ ἀπείρου ἔ-  
ρωτός μας; Ποσάκις οἱ ὀφθαλμοί μας ἡ-  
κολούθησαν αὐτὸ ἐν τῇ πορείᾳ του! ὦ! ἄ-  
γαπῶ τὸ ἄστρον ἐκεῖνο, διότι μαζὶ ἐ-  
θαυμάσαμεν αὐτό! ὦ! πῶς καταρῶμαι τὰ  
νέφη, ἅτινα ἐνίοτε ἀποκρύπτουσι, τὸ ὠ-  
ραῖόν μου ἄστρον! Τὰ καταρῶμαι, ὅπως  
κατηράσθης ἄλλοτε τὰ ἄνθη, ἅτινα σοὶ  
ἀπέκρυψαν τὸ βλέμμα μου, ὅπως καταρῶ-  
μαι τὸν θόρυβον, ὅστις καλύπτει τὴν φω-  
νὴν σου! Ἀγαπῶ τὸ ἄστρον αὐτό, διότι  
δὲν τὸ βλέπει ἄλλο βλέμμα. Ἀφανὲς καὶ  
ἄγνωστον παρὰ πάντων, λάμπει ἀναμέ-  
σον τῶν συναδέλφων του καὶ, προβαίνει

εἰς ἄγνωστον κόσμον, φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ  
μυστικόν μου, τὸ ὁποῖον καὶ σὺ ἀγνοεῖς.  
Ναί, τὸ μυστικόν μου, Μείνα! διότι εἰς  
αὐτὸ ἐσπέραν τινὰ ἐνεπιστεύθην τὰς ἰδέας  
μου καὶ εἰς αὐτὸ ἀφιερῶ ὁλοκλήρους ὥρας  
ἀναγινώσκων ἐπὶ τοῦ λάμποντος δίσκου  
του».

— Ρομέρε! ἐνθυμεῖσαι τὴν ἐπιστολὴν  
ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔγραψες ἀναχω-  
ρῶν, καὶ ἥτις ἤρχιζεν οὕτως:

«Ἡξέυρεις ὅτι ὁ ἔρως εἶνε σκληρός, Μεί-  
να; Μικρὰν σου αἰσθάνομαι τρομερὰς βα-  
σάνους. . . ναί! τρομερὰς. Καὶ ὅμως θὰ  
ἡσθάνομην ἀπερίγραπτον χαρὰν ἂν ἐγνώ-  
ριζον ὅτι καὶ σὺ ὑποφέρεις ἐπίσης, ὅτι καὶ  
σοῦ ἡ καρδία συντρίβεται εἰς τὰς θυέλλας  
τῆς ψυχῆς, ὅτι καὶ σὺ δοκιμάζεις τοὺς  
ἀπέλπιδας ἐκείνους φόβους, οἵτινες γεν-  
νῶσι σκληρὰς καὶ ἀποτροπαίους εὐχάς. . .  
διότι, Μείνα, συγγνώμην, πολλὰκις ἐπε-  
θύμησα νὰ μάθω τὸν θάνατόν σου. . . καὶ  
ἤδη ὅτε με ἀγαπᾷς. . . Ἄλλ' εἰπέ μοι,  
ἄγγελε τῆς ψυχῆς μου, αἰσθάνεσαι καὶ σὺ  
πάντα ταῦτα; ὦ! ἂν ἡσθάνεσο ὅλα αὐτά,  
ἂν ἕκαστος παλμός τῆς καρδίας μου ἀν-  
ταπεκρίνετο πρὸς τὸν ἰδικόν σου, τότε βε-  
βαίως, ὅταν, θορνῶν καὶ ὀλοφυρόμενος, προ-  
φέρω τὴν λέξιν *Méitar*, ἡ καρδία σου θὰ  
ἤκουε τὸ ὄνομά σου καὶ θὰ ἀπεκρίνετο:  
*Ρομέρε!*»

Καὶ διεκόπτετο αἶφνης, ἐνῶ ἐκίνει θλι-  
βερώς τὴν κεφαλὴν τῆς.

— Βλέπεις, Ρομέρε μου, ἐξηκολούθει ἡ  
Μείνα, πῶς ἐνθυμοῦμαι ἐκ στήθους τὴν  
ἐπιστολὴν σου; Μόνῃ ἡ ἀνάμνησις ἀπέ-  
μεινεν εἰς ἐμέ, ἀλλὰ μόνον ὅσῳ ἀφορᾷ σέ,  
Ρομέρε μου. . . πάντα τ' ἄλλα ἐλησμό-  
νησα. . . Καὶ τὴν μητέρα μου; δὲν ἐνθυ-  
μοῦμαι πλέον τὴν μητέρα μου. . . Τὴν  
παιδικὴν μου ἡλικίαν; δὲν ἐνθυμοῦμαι  
πλέον αὐτήν, διότι δὲν σ' ἐγνώριζον τότε,  
Ρομέρε, ὅπως τώρα, ὅτε μόνον ἡμεῖς οἱ  
δύο ἐμείναμεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ δὸν Βαλταζάρ ἤκουε πάντα ταῦτα  
καὶ ἡσθάνετο ἀπερίγραπτον θλίψιν. Οὕ-  
τως, ἡμέραν τινὰ, θεωρήσας τὴν τιμωρίαν  
ταύτην ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών του, προσ-  
εκάλεσε πρακτικόν τινὰ ἱατρόν, ὅστις ἐ-  
γνώριζε νὰ θεραπεύῃ τοὺς παράφρονas,  
ὑποσχέθεις αὐτῷ γενναίαν ἀνταμοιβὴν τῶν  
κόπων του. Ὁ ἱατρός ἤλθε καὶ ἐδήλωσεν  
ὅτι ἡ Μείνα ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἰαθῇ. Καὶ  
ὄντως τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς καὶ ἡ  
Μείνα ἤρξατο ἐπανακτῶσα τὸ λογικόν  
της. Ὁλίγος ἐτι καιρὸς καὶ θὰ ἐθεραπεύετο  
ἐντελῶς.

Ἄλλὰ καθ' ὅσον ἐπανάκτη τὸ λογικόν  
της, ἐπὶ τοσοῦτον ἐσθέννυτο ἡ καλλονὴ  
της καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν της καθί-  
σταντο ὠχρότερα καθόσον ἡ ἀνάμνησις  
τοῦ παραπτώματος, ἀποδιώκουσα τὸ ψεύ-  
δος, ὅπερ ἐβουκάλιζε τὴν Μείναν, ἐβασά-  
νιζεν ἀσπλάγχχνως αὐτήν καὶ ἀνεμύνησκεν  
αὐτῇ τὴν σκληρὰν πραγματικότητα.

Μετὰ τὴν ἐπανάκτησιν τοῦ λογικοῦ της,  
ἡ πρώτη αὐτῆς σκέψις ὑπῆρξεν ὁ Ρομέ-  
ρος· ἀλλὰ πάραυτα, φεῦ! ἀνεμνήσθη ὅτι  
ἀπέθανεν. . . ὅτι ὑπὸ τὰ βλέμματά της

ἐδολοφονήθη. ὦ! ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀπαι-  
σίας καὶ ἀποφράδος ἐκείνης νυκτός κατε-  
σπάραξε τὴν καρδίαν της! Ἐναυλοὶ ἦσαν  
εἰς τὰ ὠτά της αἱ τελευταῖαι κραυγαὶ  
τοῦ Ρομέρου. . . καὶ ἐνόμιζεν ὅτι βλέ-  
πει εἰς ἐτὶ χυνόμενον τὸ αἷμά του. . . Ἀ-  
νεμνήσθη ὅτι ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ  
Βαλταζάρ, κραυγάζουσα: «ὦ μὴ τον φο-  
νεύσης, φόνευσον μᾶλλον. . . ἐμέ. . .» Καὶ  
ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει τὴν ἀγρίαν φωνὴν τοῦ  
Βαλταζάρ, ὅστις, ἀποῦ ἐφόνευσεν τὸν Ρο-  
μέρον, ἐπάταξεν αὐτὴν διὰ τῆς σπάθης  
του κατὰ πρόσωπον καὶ τῇ εἶπεν: «Ἀθλία  
καὶ προδοτὶς, σ' ἐξεδικήθην.»

Εἶτα, ἡ δευτέρα αὐτῆς σκέψις ὑπῆρξεν  
ὁ σύζυγός της. Ἦτο πλησίον της. . . αὐ-  
τός, ὅστις ἐφόνευσεν τὸν ἐραστὴν της καὶ  
ὁ ὁποῖος ἐπάταξεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσω-  
πον. . . Καὶ τότε ἡ Μείνα ἡσθάνθη ἀκρά-  
τητον μῖτος κατ' αὐτοῦ καὶ ἐτκήρθη ὅτι  
δὲν δύναται νὰ ζήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς μετ' ἄν-  
θρώπου, τὸν ὁποῖον μισεῖ, καὶ ὅστις ἐφόν-  
ευσεν τὸν ἐραστὴν της. . . Ἡ ἀπαισία  
εἰκὼν τῆς νυκτός ἐκείνης ἀδιαλείπτως ἐ-  
πκνήρχετο σκοτεινὴ, φοβερά, ἀπειλητικὴ,  
εἰς τὰ βλέμματά της. Ὁ κόσμος, ὁ ψυ-  
χρός καὶ ἀκαμπτος οὗτος κόσμος, ὁ προ-  
βάλλων πάντοτε ὡς ἐπιχειρήμα τὴν ἡθι-  
κὴν, θὰ ζητήσῃ λόγον παρ' αὐτῆς διὰ τὰ  
δάκρυα, τὰ ὁποῖα χύνει εἰς ἀνάμνησιν τοῦ  
ἐραστοῦ της καὶ τοῦ παραπτώματος αὐτῆς.  
Ἦδη δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κλαύσῃ τὸν  
Ρομέρον ἐνώπιον τοῦ συζύγου της. Λοιπὸν  
νὰ τον λησμονήσῃ; Ἄ! ὄχι, ποτέ. . . προ-  
τιμώτερος δι' αὐτὴν ὁ θάνατος, ἢ ἡ φοβερά  
τοῦ συνειδότος τύψις.

— Βλέπω ὅτι πρέπει ν' αὐτοκτονήσω,  
ἐσκέρθη ἡ Μείνα. Διατί νὰ ζήσω; . .  
Ἄλλὰ διατί λοιπὸν μ' ἐθεράπευσαν; Ἦ-  
μην τόσῳ εὐτυχῆς, ὅτε ἤμην παράφρων!  
Ὅποιον κακοῦ ἔγεινα προξενος εἰς αὐτούς;  
Δὲν ἦτο δι' αὐτούς ἀρκούσα ἐκδίκησις ἡ  
παραφροσύνη μου; Ἄλλ' ὄχι! ἔπρεπε νὰ  
μοι ἀποδώσωσι τὸ λογικόν, ὅπως συντε-  
λεσθῇ πλήρης ἡ ἐκδίκησις! ἔπρεπε νὰ μ'  
ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸν κόσμον, ὅπως με δα-  
κτυλοδεικνύουσιν οἱ σύζυγοι. . . Ἰδοὺ τί  
ἠθέλησαν νὰ ἰδῶσιν, ἀποδίδόντές μοι τὸ  
λογικόν! ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ θελήσω τοῦτο  
ποτέ, ὄχι!

Τοιαῦτα ἦσαν αἱ σκέψεις τῆς Μείνας,  
ὅτε ἐπανέκτησε τὸ λογικόν της.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας νήτοκτόνησεν.  
Ἐτάφη μακρὰν τοῦ νεκροταφείου, εἰς  
τόπον ἀπόκεντρον, ἀνευ συνοδείας ἱερέως,  
διότι ἡ ἐκκλησία δὲν ἐπιτρέπει τοῦτο εἰς  
τοὺς αὐτόχειρας! Οὐδεὶς ἠκολούθησε τὸν  
νεκρὸν της καὶ οὐδεὶς ἔχυσε δάκρυ θαλε-  
ρὸν εἰς ἀνάμνησιν αὐτῆς.

Ὁ δὸν Βαλταζάρ ἐπώλησε τὴν οἰκίαν  
του καὶ τὰ κτήματά του καὶ ἀνεχώρησεν  
ἐκ Πουέρτου καὶ οὐδεὶς ποτε ἔμαθε ποῦ  
διηλυθύνθη.

Καὶ ἔπειτα λέγουσιν ὅτι ὁ παράφρων  
εἶνε δυστυχῆς! . . .